

Milovala příběhy o kočkách. To pak Hamley ukazovala obrázky koček v knize.

„Koukej,“ říkala. „Tahle vypadá jako Lilly. Tady ta jsi celá ty, Hamley. A tuhle by sis spletla s Lexi.“

Hamley se to všechno moc líbilo. Knížky byly super. Jenomže jak mohla Bětka pracovat na místě, kde je lidé četli nebo kam si pro ně chodili? A jak bylo možné, že měli dovoleno si je půjčovat domů?

„Mamko –“

„Vím přesně, co máš na jazyku,“ skočila jí maminka do řeči. „Ty nechápeš, proč lidé chodí do knihovny pro knihy a jak to celé funguje, vid’?“

„Jo, přesně.“

„Je moc těžké to vysvětlit, ovšem brzy tomu přijdeš na kloub sama. Včera, když jsi odešla nahoru s Violkou, jsem totiž zaslechla Bětku mluvit u stolu. Co nevidět ti knihovnu ukáže.“

„Vážně?“

„Ano, Hamley. Někdy lidé pořádají událost, která se jmenuje veřejné čtení. Většinou se před-

čítá dětem a má to nějaké téma. Příští týden se budou věnovat kočkám a Bětka napadlo, že by tě mohla vzít s sebou, protože jsi malá a roztomilá.“

„Já?“

„Ano, ty. Chce tě dát do košíku a přivést do knihovny.“

„Ale proč?“ podivila se Hamley. „Tomu vážně nerozumím.“

